

2) Rozporządzenie nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że

— w sytuacji tego rodzaju jak w sprawie przed sądem krajowym, w której konsument będący stroną umowy długoterminowego kredytu hipotecznego przewidującej obowiązek poinformowania drugiej strony o każdej zmianie adresu opuszcza miejsce zamieszkania przed wniesieniem przeciwko niemu pozwu w związku z naruszeniem obowiązków umownych, sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się ostatnie znane miejsce zamieszkania tego konsumenta, jest właściwy na podstawie art. 16 ust. 2 rozporządzenia do rozpoznania owego pozwu, jeżeli nie jest w stanie ustalić zgodnie z art. 59 rozporządzenia aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego ani też nie ma dowodów pozwalających uznać, że pozwany zamieszkuje w rzeczywistości poza terytorium Unii Europejskiej;

— rozporządzenie to nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu wewnętrznego prawa procesowego państwa członkowskiego pozwalającego, w celu uniknięcia sytuacji, w której powód zostanie pozbawiony dostępu do wymiaru sprawiedliwości ze względu na brak możliwości ustalenia miejsca zamieszkania pozwanego, prowadzić postępowanie przeciwko osobie, której miejsce zamieszkania nie jest znane bez jej obecności, pod warunkiem że sąd rozpatrujący sprawę upewnił się, iż podjęto wszelkie poszukiwania, jakich wymaga zasada staranności i dobrej wiary, w celu odnalezienia pozwanego.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — Norma-A SIA, Dekom SIA przeciwko Latgales plānošanas reģions, wstępującej w prawa Ludzas novada dome

(Sprawa C-348/10) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/17/WE — Artykuł 1 ust. 3 lit. b) — Dyrektywa 92/13/EWG — Artykuł 2d ust. 1 lit. b) — Pojęcie „koncesja na usługi” — Świadczenie autobusowych usług transportu publicznego — Prawo do gospodarczego wykorzystania usług i wypłata usługodawcy rekompensaty za straty — Ryzyko związane z wykorzystaniem ograniczone na podstawie prawa krajowego i umowy — Procedury odwoławcze w dziedzinie udzielenia zamówienia — Bezpośrednie zastosowanie art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG do umów zawartych przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy 2007/66/WE)

(2012/C 25/20)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Norma-A SIA, Dekom SIA

Strona pozwana: Latgales plānošanas reģions, wstępująca w prawa Ludzas novada dome

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — wykładnia art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 134, s. 1) i art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 76, s. 14), zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz.U. L 335, s. 31) — Pojęcie koncesji na świadczenie usług — Umowa przewidująca świadczenie autobusowych usług transportu publicznego ze świadczeniem wzajemnym w postaci prawa do gospodarczego wykorzystania usług oraz wypłatą przez organ zamawiający na rzecz świadczącego rekompensaty za straty związane ze świadczeniem usług, przy czym ryzyko związane z wykonywaniem tych usług jest ograniczone zgodnie z prawem krajowym i tą umową — Procedury odwoławcze w dziedzinie udzielania zamówień publicznych — Skarga o stwierdzenie nieważności umowy koncesyjnej — Możliwość bezpośredniego stosowania na Łotwie art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG do zamówień publicznych udzielonych przed terminem transpozycji dyrektywy 2007/66/WE

Sentencja

1) Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych powinna być interpretowana w ten sposób, że „zamówieniem na usługi” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) tej dyrektywy jest umowa, przez którą kontrahent na podstawie przepisów prawa publicznego i klauzul umownych regulujących świadczenie usług nie przejmuje znacznej części ryzyka, które ponosi organ zamawiający. Do sądu krajowego należy ocena, czy sporna w postępowaniu przed nim transakcja powinna zostać zaklasyfikowana jako koncesja na usługi lub jako zamówienie publiczne na usługi, z uwzględnieniem wszystkich charakterystycznych cech rzeczonyj transakcji.

2) Artykuł 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu

i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., nie ma zastosowania do zamówień publicznych udzielonych przed wygaśnięciem terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 2007/66.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2011 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-379/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ogólna zasada odpowiedzialności państw członkowskich z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, od których orzeczeń nie przysługuje środek prawny — Całkowite wyłączenie odpowiedzialności państwa za szkody wynikające z wykładni przepisów prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów dokonanej przez sąd, od którego orzeczeń nie przysługuje środek prawny — Ograniczenie w prawie krajowym odpowiedzialności państwa do przypadków winy umyślnej lub poważnego uchybienia ze strony takiego sądu)

(2012/C 25/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro i M. Nolin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i G. De Bellis, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie ogólnej zasady odpowiedzialności państw członkowskich z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, od których orzeczeń nie przysługuje środek prawny — Odpowiedzialność ograniczona do przypadków winy umyślnej lub poważnego uchybienia

Sentencja

1) Republika Włoska,

— wyłączając całkowicie odpowiedzialność państwa włoskiego za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa Unii Europejskiej przez sąd, od którego orzeczeń nie przysługuje środek prawny, gdy naruszenie to wynika z wykładni przepisów prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów dokonanej przez ten sąd, oraz

— ograniczając tę odpowiedzialność do przypadków winy umyślnej lub poważnego uchybienia,

na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 legge n. 117 (sul) risarcimento dei danni cagionati nell' esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati (ustawy nr 117 o sposobach naprawienia szkód wyrządzonych w ramach wykonywania wymiaru sprawiedliwości oraz o odpowiedzialności cywilnej sędziów) z

dnia 13 kwietnia 1988 r., uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy ogólnej zasady odpowiedzialności państw członkowskich z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, od których orzeczeń nie przysługuje środek prawny.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bruchsal — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Özlemowi Garenfeldowi

(Sprawa C-405/10) (¹)

(Ochrona środowiska naturalnego — Rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 i 1418/2007 — Kontrola przemieszczania odpadów — Zakaz wywozu używanych katalizatorów do Libanu)

(2012/C 25/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Bruchsal

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Özlem Garenfeld

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Bruchsal — Wykładnia art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącego wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów (Dz.U. L 316, s. 6) — Zakaz wywozu odpadów przeznaczonych do odzysku objętych kodem B1120 (katalizatory) do Libanu

Sentencja

Artykuł 36 ust. 1 lit. f) i art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącym wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli